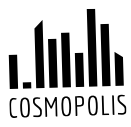

Osudové vzplanutí

Jindřiška Mendozová

Osudové vzplanutí

Jindřiška Mendozová

Prolog

Mýty, legendy a báje si lidé vyprávějí od nepaměti. Vyprávějí si o bozích, o podivných kreaturách, o odvážných hrdinech, o vodách, o pouštích, o nebi i o zemi. Vyprávějí si o džunglích a pralesích. Často si je povídají, aby překonali vlastní strach z neznámého. Chtějí porozumět nepochopitelnému. Chtějí uchopit neuchopitelné. Ale nikdo nedokáže říct, kde končí skutečnost a začíná sen, co je jen legenda a co pravda.

Amazonský prales je neproniknutelný. Zelené šero v sobě skrývalo a skrývá tajemství, o kterých si lidé mohou vyprávět mnohé. Jenže na mnohá místa se člověk nikdy nepodíval. Když se tam někdo podíval, nevrátil se. Z útržků informací se zrodily legendy. Tajemné a lákavé...

Vždycky se najde někdo, kdo zatouží tajemství odhalit. Rozluštit záhadu. Poznat nepoznané. Jenže džungle má také svoji vůli. A dovede se bránit vetřelcům. Ale dokáže také vytušit, kdo přichází se zlými úmysly a kdo v dobrém. Tomu pak za odměnu někdy otevře své brány. Odhalí před ním svá tajemství jako poklady z Aladinovy jeskyně.

Zelené přítí, vlhko, dusno a horko. Stíny neslyšně se pohybující mezi křovinami. Zvuky, při nichž, když se ozvou, tuhne krev v žilách. Neznámé indiánské kmeny. Společenství, která možná ani neexistují. Nebezpečí. Možná smrt. Možná láska. Možná obojí. Přece se vždycky najde někdo, kdo překročí onu pomyslnou i skutečnou hranici mezi ním a mnou.

A já? Já jsem sama džungle. Jsem její princezna. Existuji? V legendách určitě. Ve skutečnosti? Snad. Pokud ano, jaká jsem? Krutá, jak mě popisují jedni? Tak krásná, jakou mě na svých

obrazech zachytili ti, kteří o mně sní? Ti, kterým se zjevují v jejich tajných představách a budím v nich touhu přiblížit se, dotknout se mě, poznat, jestli jsem skutečnost, nebo vidina?

Taková jsem já. Nevyzpytatelná. Se starobylou duší pralesa. Možná sama nevím, jak se zachovám, když někdo naruší můj klid. Když vstoupí do mého království. Když se pokusí strhnout jemný závoj snových představ z pracně utkaných vláken legendy a mýtů a ukázat skutečnost takovou, jaká je.

Ale nikomu nebráním, aby za mnou přišel. Aby mne hledal. Aby mě našel. Nikomu ale neslibuji, že najde svůj sen. Každý ať pozná sám, jestli to, co hledal, je tím, co našel.

Přílet

Už na letišti v Guayaquilu si Manuel koupil všechny dostupné mapy ekvádorské Amazonie. Doma v Madridu si dávno předtím přečetl všechny možné příručky a průvodce o zemi, do níž měl odjet na prázdniny. Měly to pro něj být zcela mimořádné dva měsíce prázdnin – v září měl nastoupit na právnickou fakultu, aby jednou převzal advokátní kancelář svého otce. Část každých dalších prázdnin už měl věnovat praxi u otce. Cesta do Ekvádoru byla dárkem jeho rodičů k přijetí na školu.

Angel a Teresa Castrovi znali svého syna velice dobře. Ani je nenapadlo nabízet mu zájezd, během kterého by bydlel v luxusních hotelích, ale rovnou Manuelovi navrhli, aby si vybral tu nejexotičtější zemi, která ho napadne a kterou by chtěl procestovat křížem krážem jako batůžkář. Manuel si v té době zpestřoval přípravu na zkoušky četbou knih o tajemném království kmene žen bojovnic a válečnic – Amazonek. I když jeho matka by ho radši viděla na večírcích, ve společnosti děvčat z lepší společnosti. Nějaké bájně divoženky pro ni byly jen nepochopitelná ztráta času.

Autor jedné z knih věřil, že možná nejsou jen zajímavou legendou, ale že skutečně žijí v hlubokých amazonských pralesích v ekvádorské džungli. Manuela si zcela získalo vyprávění o jejich tajemných schopnostech i bojovém umění, stejně jako popis jejich až nadzemské krásy. A samozřejmě – jako vždy, když se jednalo o nějaké dobrodružství – zcela zapomínal, že podobná cesta může přinést i nejrůznější nebezpečí. Zatím měl ale štěstí a všechny jeho cesty, ať už do Asie nebo do některých z afrických zemí, mu přinesly přesně to potěšení, které si od nich sliboval. Tentokrát bude cílem jeho cesty Ekvádor.

V hale guayaquilského letiště Simóna Bolívara bylo nesnesitelné horko, vzduch byl prosycený vlhkostí a prakticky nedýchatelný. Manuel se proplétal mezi davy lidí. Někteří se loučili s příbuznými, jiné, stejně početné skupinky své rodinné příslušníky a přátele naopak vítaly. Manuel nesl na zádech objemný batoh, okolo krku měl pověšený zcela nový fotoaparát a ruce plné nejrůznějších map a brožur.

Každou chvíli do něho někdo vrazil, ale byl příliš zabraný do vlastních úvah, aby tomu věnoval větší pozornost než téměř nerosozumitelné omluvné zamumlání. Nevšímal si ani výmluvných pohledů, kterými po něm házely mladé dívky a ženy. S největší pravděpodobností ho ani nenapadlo, že by tomu tak mohlo být.

Manuel nikdy nepřemýšlel o tom, jak moc ženy přitahuje. I když nebyl nijak výjimečně vysoký, možná tak sto sedmdesát osm centimetrů, měl skvělou postavu. Do posiloven sice zásadně nechodil, ale kolo, běhání a náročné túry udělaly své. Pod tričkem s velkým červeným nápisem Zachraňte velryby se mu rýsovaly pevné svaly. Černé, zvlněné, ležérně pocuchané vlasy, třídní strniště a hnědé, občas trochu smutné, oči mu dodávaly na vizáži, za kterou by se nemusela stydět jakákoli hollywoodská hvězda.

Oblečený byl sportovně a jednoduše, ale kdo se vyznal, věděl, že každý kus oblečení byl značkový a docela určitě pečlivě vybraný. Ano, rád cestoval, rád poznával exotické země, ale tahle jeho záliba mu rozhodně nijak nebránila v tom, aby se i uprostřed pralesa cítil dobře sám se sebou. Ostatně, v luxusu vyrostl. Nikdy neměl potřebu utrácet přehnaně, ale nikdy také nemusel řešit, jestli si koupí to, co se mu líbí.

Na letišti, které se hemžilo buď úspěšnými podnikateli v klasických šedých oblecích s jemným proužkem, bílou košilí a nenápadnou kravatou, nebo ošuntělými příslušníky nižší střední vrstvy, kteří s vypětím všech sil ušetřili na letenku, protože toužili zkusit štěstí v Evropě nebo ve Spojených státech, byl Manuel skutečně pohledy přitahující osobou.

Ve svých čerstvých dvaceti letech se víc než na dlouhodobé vztahy soustředil na studium a na své koníčky. To všechno dohromady mu zabíralo veškerý volný čas. Dívky z nejlepší madridské společnosti, s kterými se objevoval na večírcích, velice záhy zjišťovaly, že tady se rychlého sňatku nedočkají, a odcházejí za mladíky, kteří jim mohli a chtěli nabídnout to, co hledaly. Manuel o svatbě neuvažoval vůbec.

V tom se zásadně neshodoval se svou matkou. V poslední době se ve společnosti občas objevoval s Luz Martínezovou a Teresa Castrová dospěla k nezvratnému závěru, že právě tato dívka, dcera jednoho ze známých madridských podnikatelů, je pro jejího syna ta pravá. Rodina s dobrou tradicí, která měla všechny předpoklady pro to, aby se z ní stala nová podnikatelská šlechta, přesně o tom Teresa pro svého syna snila. Matčin tlak se stával den ze dne nesnesitelnějším, a tak byl Manuel upřímně rád, že jí mohl utéct až za oceán. Doufal, že po jeho návratu nebude už matka trvat na tom, aby svůj vztah s Luz formalizoval. Formalizovat! Už jen na to slovo byl alergický.

Zatímco se mu hlavou honily podobné myšlenky, Manuel se postupně propletl až k východu z letištní haly. Před nepříliš velkým parkovištěm se tísnila řada oprýskaných žlutých taxíků. U některých se nedovíraly dveře, jiné měly pneumatiky, které mohly vydržet jakoukoli další cestu jen zázrakem nebo silou své gumové vůle.

Všechny vozy bez výjimky měly potrhané čalounění a zadní okna vyzdobená nápisy jako Pozor, jezdím šílenou rychlostí, Jezdím pod vlivem Rádía Sucre nebo Abdalá prezidentem! Taxikáři se překonávali ve hvízdání a pokřikování. Výkřiky: „Tudy, seňor!“ a „Mám nejlepší cenu, seňor!“ se navzájem překrývaly a splývaly v jednolitou zvukovou hradbu.

Přestože byl Manuel oblečený velice jednoduše jako každý jiný batůžkář, ostřílení taxikáři měli skutečně neomylný čich na to, kdo má a kdo nemá peníze, takže se okolo Manuela jen rojili. Věděli, že tady nebudou muset o ceně donekonečna smlouvat.

Manuel se dlouho nerozmýšlel a nastoupil do prvního taxíku, na jehož zadním skle se skvěl žlutočervený nápis, který okolnímu světu zvěstoval, že tento řidič věří v Ježíše Krista.

„Kam to bude, mladíku?“ zeptal se kudrnatý, do hněda opálený řidič v tričku bez rukávů a s řetězem z kočičího zlata okolo krku. „Do Hiltonu?“

„Kdepak,“ usmál se Manuel. „Hledám něco obyčejného, hostel nebo tak něco. Taky hledám někoho místního, kdo by mě doprovodil do Amazonie.“

Řidič se zatvářil profesionálně zaujatě, jeho pohled se ve zpětném zrcátku střetl s Manuelovým. „O někom bych možná věděl. Těch, kteří jezdí s turisty do Amazonie, moc není. To víte, není to tak docela bezpečný. Ale José tam občas vyjede. Jasně, nechá si to slušně zaplatit... fakt není levnej,“ taxikář se uchechtl, jako by dával najevo svou spokojenost s Josého obchodním umem.

Manuel se neznatelně pousmál. Jeho otec cestoval stejně rád, jako on. Každý rok si tak v létě dopřávali nějaké „dobrodružství pro chlapy“... Trošku dětinský název, ale jim se to oběma líbilo... Nebyl v podobně exotické zemi poprvé. Věděl, že bývají nesmírně krásné, ale také velmi chudé. Neměl tedy nejmenší pochybnosti, jak velký význam přikládají jejich obyvatelé slušné peněžní částce. Právě tak mu bylo jasné, že za každého zákazníka, kterého Josému dohodí, dostane taxikář svůj podíl.

„Peníze nejsou problém. Na ceně se určitě dohodneme. Pokud tedy bude ochotný doprovodit mě tam, kam skutečně chci,“ odpověděl k řidičově nijak netajené radosti Manuel.

„Jestli chcete, můžeme se u něj rovnou zastavit...,“ navrhl rychle a s ochotným úsměvem šofér.

„Proč ne,“ pokrčil rameny Manuel. „Stejně nemám nikde nic rezervovaného, takže ani nepospíchám. Kde ho najdeme?“

Taxikář právě přejížděl ulici 9. října, přeplněnou luxusními vozy s klimatizací a tmavými skly, dalšími taxíky, staříčkými dodávkami a nákladáčky, kde se na korbách tísnil náklad i pasažéři, autobusy linkovými i školními, jejichž řidiči zuřivě troubili a snažili se nemilosrdně se prodrat skrumáží ostatních vozidel.

Mezi touto roztočnou přehlídkou nejrůznějších aut a autobusů se proplétaly docela malé děti. Špinavýma ulepenýma ručičkami bušily na zavřená okna luxusních limuzín a nabízely jejich majitelům noviny, časopisy, mýdla, růže, bonbóny nebo kupóny loterie. Kromě dětí se ty samé věci snažili prodávat i mnozí dospělí a přehlédnout nešlo ani indiánky nastrojené do typických sukní a šátků, které je měly v horách chránit před zimou, ale dole na pobřeží jim v nich muselo být nesnesitelné horko. Skoro každá z nich držela v náručí malé červenolící, černoooké, černovlasé a neuvěřitelně špinavé děcko. Neprodávaly nic, jenom čekaly, až se některý z řidičů slituje a dá jim pár drobných, které jim dovolí přežít další den.

Šofér tedy na Manuelovu otázku hned neodpověděl. Musel vynaložit veškeré své řidičské umění a pozornost na to, aby se bez nehody dostal přes křižovatku. Semaforey nefungovaly a dopravní policista zatím asi neměl čas dorazit.

„Najdeme ho v centru na indiánském tržišti. Prodávaj' tam nejrůznější suvenýry. José tam má stánek s občerstvením. Domluvíte si s ním, kdy a kam chcete vyrazit, a hotovo. Za chvíli tam budeme,“ konečně odpověděl řidič.

Manuel jenom krátce přikývl na souhlas a ponořil se do studia svých článků a map. Ještě jednou, už snad po tisíci, si ověřil, zda se nejdůležitější z materiálů nerozcházejí v údajích o tom, kde by pravděpodobně Amazonky mohly žít, aby byl schopný svému průvodci poskytnout co nejpřesnější údaje o cíli jejich cesty.

Uvědomoval si, že proniknout do hlubin pralesa, pravděpodobně do míst, která před ním kromě tamních indiánů nikdo nikdy nenavštívil, nebude nijak snadné. Nepochyboval o tom, že většině lidí se nebezpečí může zdát příliš velké na to, aby je vůbec podstoupili. Byl proto rád, že se mu tak rychle naskytla příležitost promluvit si s někým, kdo snad bude ochotný vydat se do nazelenalého pralesního příšeří spolu s ním.

Při prohlížení map a papírů Manuelův zrak opět padl na kresbu, která představovala jednu z bojovnic, jednu z Amazonek. Autor kresby ji zpodobnil jako vysokou, štíhlou, ale přesto

již na první pohled silnou a hbitou dívku s dlouhými černými vlasy, černýma, mírně zešíkmenýma očima a plnými rty. Přes rameno měla hozený luk, u pasu toulec se šípy, ale jinak bylo její oblečení velice prosté, krátká sukně a cosi mezi halenou a podprsenkou, vše z přírodních materiálů, bez jakýchkoli ozdob či barev.

Jen v uších měla mosazné náušnice, které jí visely pomalu až k ramenům. I přes divoký pohled v očích a držení těla, které připomínalo šelmu ve střehu, bylo v té dívce cosi podivuhodně něžného a přitažlivého. Manuel by býval tak rád věděl, zda tenhle obrázek, ke kterému se vždy, snad i nechtě, vracel, byl jen výplodem umělcovy fantazie, nebo zda před sebou viděl věrně zachycenou podobu Amazonek. O tom ale pochyboval. Zatím nenašel žádné svědectví, že by se kdokoli s Amazonkami setkal. A pokud snad ano, tak se ze svého dobrodružství nevrátil.

Po cestě překypující setrvalým troubením a štavnatými nadávkami, kterými se mezi sebou guayaquilští taxikáři rádi a hojně častovali, konečně zastavili u indiánského tržiště v centru města. Na prostoru velkém jako poměrně rozsáhlý blok činžovních domů stály pod jednou velkou plechovou střechou nejrůznější stánky a krámky, kde se dalo koupit téměř cokoli. Kožené kabelky, které by v Evropě stály úctyhodné částky, tady v přepočtu vycházely na pět nebo šest dolarů, pravé indiánské svetry, pletené z lamí vlny a zdobené nejrůznějšími výjevy z indiánských legend i každodenního života, boty, ponča, čepice, trička... výběr se zdál být skutečně nevyčerpatelný.

Manuel v první chvíli úplně zapomněl, proč vlastně přišel, a jako každý turista si začal prohlížet nepřeborné množství látkových a kožených batohů v těch nejrozmanitějších barvách a s těmi nejroztodivnějšími vzory. O kousek dál ho zaujaly drobné vyřezávané postavičky indiánů, malované dřevěné a hliněné misky a nepřeborné množství různých fléten, píšťalek a rondadorů, ne nepodobných panově flétně.

Taxikář nervózně přešlapoval o kousek dál. Upřímně nechápal, co všichni na těch krámech vidí. On měl jasno – čím déle si bude ten Španěl prohlížet flétničky a panáčky, tím víc klientů on

prošvihne. Nedopřál mu tedy příliš mnoho času na to, aby obdivoval umění andských prodavačů, a za pár minut mu netrpělivě poklepal na rameno a ukázal na nedaleký stánek: „Támhle je José. Ten v tom oranžovém tričku, seňore.“

Manuel se podíval směrem, který mu naznačoval řidič. Uviděl mladíka zhruba ve svém věku. To ho potěšilo. Předpokládal, že čím mladší člověk, tím bude ochotnější pustit se do poněkud riskantního dobrodružství. I když... hlavou mu prolétla vzpomínka na některé ze spolužáků, kteří za nebezpečnou považovali jakoukoli cestu, která nekončila v pětihvězdičkovém hotelu, a na jeho výpravy se dívali s despektem a na čelo si netukali jen proto, že se to v jejich společnosti nehodilo... Pohledem se snažil odhadnout, jestli mladý prodavač patří do skupiny dobrodruhů nebo ne.

José měl černé zvlněné vlasy, pod trochu velkým orlím nosem pečlivě pěstoval tenoučký černý knírek, který na milimetr kopíroval styl mexických filmových šviháků z čtyřicátých a padesátých let. Rty měl úzké a jeho úsměv měl blíž k ironickému úšklebku než k milému gestu.

Na sobě měl oranžové tričko bez rukávů, které nemilosrdně odhalovalo hubené, netrénované paže. Na krku mu visel řetízek z kočičího zlata s medailónkem. Na dálku Manuel nedokázal rozeznat, jestli je na medailónku Panna Marie nebo Ježíš, ale ani na chvíli nezapochoyboval, že nic jiného by si José na krk nepověsil.

Jestli měl prodavač na sobě dlouhé kalhoty nebo šortky, nedokázal Manuel odhadnout, protože výhled mu zakrýval pult, za nímž José stál. Na pultu stály vystavené nejrůznější limonády, nechybělo ani pivo a láhve nejrůznějších pálenek, které – jak Manuel dobře věděl – jdou určitě skvěle na odbyt především v pátek a v sobotu. Zatímco si Josého prohlížel, došli s taxikářem až ke krámku.

„José, kámo, tady ti vedu klienta,“ zahalasil řidič a přátelsky poplácal Josého po hubeném rameni. „Chce si vyjet do Amazonie.“

José si zapálil a zpod lehce pokleslých víček chvíli Manuela pozoroval, jako by odhadoval, s kým má tu čest.

„Není to zrovna pohodlný cestování,“ pronesl po chvíli vyčkávací. Pohodlný vyslovil tak, aby Manuel rovnou zapomněl na dopravní prostředky jako auta s pohonem na všechna kola, velké obytné vozy nebo alespoň motorky nebo čtyřkolky, které dokázaly zvládnout i nečekaně obtížný terén. Možná v první části cesty. Ale sama džungle si s podobnými moderními výmysly nerozuměla.

„Nic takového ani nečekám,“ odpověděl s úsměvem Manuel. „Čím víc dobrodružství, tím lépe – alespoň podle mě. Jak jste na tom vy?“

Oba mladíci se chvíli odhadovali pohledem, až se konečně José pousmál. „Tak dobře. Pojedu s váma, ale musíte mi říct podrobnosti.“

Taxikář, který až do té chvíle celý rozhovor jen tiše sledoval, jim skočil do řeči: „No, vy už si všechno dohodnete sami, takže já půjdu, ať nepřijdu o rito.“

„Počkej, půjdu s tebou, chci ještě něco probrat,“ řekl rychle José a potom se otočil k Manuelovi. „Dejte si zatím colu nebo pívko. Jde to na mě. Hned jsem zpátky.“

Dřív než Manuel stačil cokoli odpovědět, řidič i José se už vzdalovali směrem k východu. Podle toho, jak oba široce rozkládali rukama a divoce gestikulovali, se dalo poznat, že probírají téma, na kterém záleží oběma.

Manuel natáhl ruku po jedné plechovce s pivem a otevřel ji. Bylo to příjemné osvěžení. Pozoroval vzdalující se dvojici a uvažoval o tom, jaké měl štěstí, že tak rychle našel průvodce. Nejspíš by se radoval méně, kdyby měl možnost slyšet, o čem se oba muži baví.

„Podle tebe má prachy, Tony?“ zeptal se José taxikáře.

„To si piš. Navíc je tak nažhavanej podívat se do Amazonie, že se ani nijak netají tím, že začaluje, co bude třeba, aby se tam dostal,“ odpověděl taxikář Tony, odplivl si a krátce se zasmál.

„Je ťo hejl. Sice si to nemyslí, ale je. Ten svůj foťák k ukradení přímo nabízí. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdyby mu ho někdo otočil hned na prvním rohu. Pořádně ho zkasíruju a šábneme se. Jako vždycky,“ pokračoval v plánování José.

Pomalu se blížili k taxíku, u kterého už netrpělivě postával další klient. Taxikář poplácal Josého po zádech.

„Když platil, viděl jsem, že má kreditky, hotovost, šeky... Nikoho by nemohlo až tak moc překvapit, že Evropánek, kterej neposlechne svýho průvodce, se v džungli sakra rychle ztratí... No nic, popřemýšlej o tom. Já padám! Čau!“

Tony mávl Josému na pozdrav a zmizel v taxíku spolu s po-starším mužem, který se už tvářil víc než netrpělivě. José se chvíli za odjíždějícím vozem díval, podle všeho o Tonyho slo-vech intenzivně přemýšlel.

Úplně přesvědčeně ale nevypadal. Váhal. Nadsadit cenu pro něj nebylo nic nového a nikdy neměl pocit, že by kvůli tomu měl mít výčitky svědomí. Byla to pro něj přirozená součást obchodu a rozhodně se nepletl, když přepokládal, že i většina jeho klientů všechny podobné kličky zná a toleruje je. O tom chtěl také s To-nym mluvit. Že všechny jejich dohody platí jako vždycky. Nikdy ale žádného klienta neokradl ani nikde nenechal, aby se spolehl sám na sebe. Vidina rychle vydělaných peněz byla přesto hodně lákavá.

Manuel už Josého očekával trochu netrpělivě. Stále ještě ne-měl ani tušení, kde se ubytuje, a čas ubíhal.

„No konečně,“ přivítal Josého poněkud nevrle. „Už jsem myslel, že jste tím taxíkem odjel. Ale to je jedno. Hlavně když se rychle dohodneme. Můžete mi taky poradit, kde bych se mohl ubytovat? Nechci nic luxusního. Spíš typického.“

José mezitím začal skládat vystavené limonády a piva do staré lednice. Při zmínce o ubytování nepatrně ožil.

„Můj bratranec má malej penzion. Na přespání dobrý a mů-žeme se tam dohodnout na tý cestě. Tady už to dneska stejně ba-lím, je tady mrtvo jak na hřbitově.“ José s hlasitým bouchnutím zavřel dveře lednice a zajistil ji starým, oprýskaným a skutečně

masivním visacím zámkem. Do ošoupané kožené kasírky schoval peníze, které vydělal během dne, a krámek měl během chvilky po zavírací době.

Pomalou se rozpálenou ulicí – a byl to červenec, pro Ekvádor chladný měsíc – v centru Guayaquilu vydali k nedalekému penzionu. Cestou Manuel vysvětloval Josému, co hledá a proč. Místo, kam se chtěl dostat, bylo mnohem dál, než kam byl José zvyklý cestovat. Většina turistů obvykle chtěla přespát v nějakých chatkách, které alespoň vzdáleně připomínaly ty indiánské, projet se na pramici, nahlédnout na okraj džungle a představit si, jaké je to kdesi daleko v jejích hlubinách... Nasadil tedy cenu hodně vysoko.

Manuelovi bylo jasné, že částka, kterou zaslechl, se hodně vymyká obvyklým cenám, ale přesto bez mrknutí oka souhlasil. Bylo to rychlejší než se snažit najít někoho levnějšího. Datum odjezdu tak velice rychle dohodli hned na následující den. Manuel se rozhodl, že prohlídku města odloží na dobu po návratu. Navíc ještě musel zatelefonovat domů, věděl, že matka by mu vyčítala ještě hodně dlouho, kdyby ji pravidelně neinformoval o tom, že je v pořádku. Sice měl své pochybnosti, jak se mu bude dařit toto její přání plnit odněkud z džungle, ale nehodlal se s ní o tom bavit. Ostatně nepochyboval, že po návratu do Španělska mu toho sama poví na téma Nezodpovědný syn ztracený ve světě víc než dost. Z penzionu svého bratrance tak vyšel José sám, ponořený do svých myšlenek na nepřímý návrh, který mu udělal podnikavý taxikář Tony.

Na cestě

Svítání Manuela zastihlo v ošuntělém pokoji v penzionu Adelina. Penzion bylo trošku nadnesené pojmenování několika malých pokojíků ve starém domě v centru Guayaquilu, ale svému účelu sloužily dobře. Nábytek, kterým byla místnost, v níž se Manuel probudil, zařizena, nepochybně pamatoval lepší časy. Dveře oprýskané skříně se otevíraly zcela bez cizí pomoci a postel by po více než jedné noci rozhodně představovala nebezpečí pro jakákoli záda, pokud by nepatřila fakírovi. Ale Manuel byl spokojený... Do batohu sbalil co nejrychleji jen ty nejpotřebnější věci. To, co považoval za přebytečné, nechal po dohodě s Josého bratrancem Felipem v rozvrzané skříně. Potom seběhl dolů do přízemí. Úzké strmé schodiště ozařovala jediná čtyřicetiwattová žárovka a kromě Manuelových kroků nebylo v domě slyšet jediný zvuk.

Manuel doufal, že José na něj už bude čekat. Cesta, na kterou se měli vydat, byla poměrně dlouhá. Nejdřív se museli dostat do hlavního města Ekvádoru, do Quita, potom autobusem k osadě jménem Lago Agrio. Hořké jezero. Jméno, které zavánělo romantikou a starými legendami. Pravda ale byla taková, že Lago Agrio dostala své jméno po prvním ropném vrtu v této oblasti, protože dny zaměstnanců tu byly hořké a dlouhé... Manuel o osadě ale nevěděl víc než právě tohle. Navíc byl obeznámen s tím, že z Lago Agrio měli lodí po řece Río Aguarico pokračovat do Amazonie. Manuel si spočítal, že všechno tohle cestování jim zabere dva, možná i tři dny. Všechno záviselo na tom, jak často z Lago Agrio vyplouvají pramice. To byla informace, kterou ani v dobách internetu nebylo snadné zjistit, dokud člověk nedošel na místo.

José už na něj opravdu dole v hale penzionu čekal. Halou Felipe honosně nazýval sešereleou chodbu, do které jeho manželka Alba postavila pár starých židlí, aby si příchozí měli na co sednout a nemuseli na klíče od pokoje čekat vestoje.

„Ahoj,“ řekl vesele Manuel a José jeho pozdrav opětoval. Na tykání se dohodli už předchozí večer.

„Tak pojedeme, ne?“ pokračoval Manuel.

José kývl a hodil si na záda batoh, který se zatím válel na podlaze vedle něho.

„Už ses rozhodl, jestli vybereme autobus, nebo jestli pronajmeme auto?“

„Autobus. Nechci řídit. Chci se dívat kolem sebe,“ odpověděl rozhodně Manuel.

„Fajn. Ale bude to delší. A pokud náhodou píchne... a to si piš, že píchne, protože tyhle autobusy mají pneumatiky do jednoho jak řešeto, nabereme slušný zpoždění. Těma pramicemi si taky nejsem tak úplně jistej...“ José se nenápadně přimlouval za pronájem vozu, ale Manuel jen mlčky zavrtěl hlavou. José se měl o tom, jak dokáže být tvrdohlavý, přesvědčit ještě mnohokrát.

Vyšli ven do tmy, kde na ně čekal taxík, který José prozíravě objednal, protože ulice jinak zely prázdnotou. Město ale bylo prázdné jen zdánlivě a zvláště v hodinách těsně nad ránem bylo hodně nebezpečné. Na autobusové nádraží se ale labyrintem špatně osvětlených avenid a docela temných uliček dostali velice rychle.

Nádraží pojmenované po Jaimem Roldosovi, prezidentovi, který se díky smrti v troskách letadla stal nesmrtelným, bylo obrovské a z různých drobností se ještě stále dalo vytušit, že mělo být jednou z moderních dominant města. Plány se ale nějak zvrtly a nádraží bylo nyní špinavé a zanedbané a jeho služeb využívali jenom chudší obyvatelé Guaquilu, kteří si na cestu do vzdálenějších měst nemohli pronajmout auto nebo zaplatit letenku.

Manuel a José si stačili na poslední chvíli koupit jízdenku se společností, která nesla poetické jméno Reina de los Caminos, Královna cest. Za chvíli už seděli v autobuse, na kterém nic královského rozhodně nebylo. Hned za nimi se usadila starší indiánka. Vláčela s sebou neuvěřitelné množství balíčků a tašek a Manuelovi se zdálo, že v jednom z proutěných košů se ukrývá i pár kuřat. Mezi cestujícími nechyběl ani „typický venkovan z provincie Manabí“, který cestoval se svou nerozlučnou mačetou. Zpod hustého obočí nepřátelsky pozoroval ostatní cestující a něco si mumlal. Manuel se jeho pohledu úmyslně vyhýbal. Byl mu nepříjemný a nutil ho představovat si, co by se dělo, kdyby někdo v autobusu vesničanovi skutečně vadil.

Guayaquilem se autobusem propletl poměrně rychle, i když město se už pomalu začínalo probouzet a provoz na ulicích houstl. Jakmile ale vyjeli z města, silnice, poškozená po nedávných záplavách, je donutila zpomalit. Nakonec se vlekli tak, že nikdo nepochyboval o tom, že zpoždění budou mít obrovské.

Manuel z okna sledoval probouzející se vesnice. U krajnice se popásali osli, vedle domků z nehozených tvárníc se povalovala prasata, okolo nich pobíhaly slepice, děti i vyhublí psi a kočky. To, co pro ostatní byl každodenní obrázek, pro něj bylo nové, a tak fotografoval a cesta mu ubíhala v podstatě rychle a příjemně. Byl natolik zabraný do pozorování svého okolí, že si nejprve ani nevšiml, že na něho José mluví. Až po chvíli mu došlo, že se ho José na něco ptal.

„Promiň, neposlouchal jsem.“

„Ptal jsem se, proč je vlastně hledáš,“ opakoval José svou otázku.

Manuel nad odpovědí chvílku přemýšlel. Sám si vlastně podobný dotaz občas kladl. Byla to jen zvědavost, probuzená četbou nejruznějších článků, nebo ho tam táhl pohled dívky ze starého obrázku? Kdyby měl být upřímný sám k sobě, musel by si přiznat, že platilo spíš to druhé. Nahlas ale odpověděl: „Nejspíš kvůli tomu, co jsem o nich četl. Nikdo neví, jestli skutečně existují, nebo ne. A mě prostě takové hádanky lákají...“